

Celostátní přehlídka
amatérského činoherního
a hudebního divadla

ZPRAVODAJ

5. 7. 2025

Divadelní Piknik překonal má očekávání

Zkusili jsme si tu v minulých vydáních zpravodaje probrat historii mosteckého divadla, dnes tu máme uměleckého šéfa a jednatele divadla Filipa Nuckollse. Ten kromě toho, že řídí profiscénu, byl i jedním z lidí, kteří podpořili konání divadelního Pikniku právě v tomto městě. A protože Filip je stejně jako festival v Mostě vlastně nováčkem, položil jsem mu několik otázek o životě v tomto městě.

Filipe, kdy jsi začal registrovat Most jako město a jako město, kde mají divadlo?

Asi když jsem byl na DAMU. Odtud sem odešli nějakí absolventi, třeba Honza Beneš a jeho žena Zita. A potom, když už jsem byl v ústeckém Činoheráku, hlavně ale po povodních v roce 2002, kdy jsme neměli kde hrát, jsme sem jezdili na zájezdy. A první režii na téhle scéně byl Teror, to bylo asi v roce 2018. Od roku 2020 jsem už režíroval častěji a pravidelněji; začalo to Světáky.

Jak jsme řekli, režíroval jsi v Činoheráku, ale předtím dlouho taky v Celetné. Když jsi přišel pracovat sem, jak ses vyrovnal s tím, že rozměry této scény jsou poněkud předimenzované? Je to taková obrovská bestie. Byl jsi na to připravený?

Vůbec. Člověk se docela lekne. A myslím, že to tak mají všichni, kdo přijdou z malé scény – a to jsou vlastně skoro všichni. Snažíš se narvat všechno dopředu, zmenšovat si ten prostor, než ti dojde, jaké možnosti ti tenhle prostor vlastně nabízí.

Už jsi ve fázi, kdy se to v tobě zlomilo a přijal jsi ten prostor za svůj?

Myslím si, že ten zlom teprve nastává. Přestávám se té šířky a hloubky bát a přemýšlím o tom, jak s tím prostorem naložit. Nějaký herecký minimalismus tu prostě neprodáš, je to prostor pro velké obrazy. I proto se ale snažíme z divadla Rozmanitostí, které bude pochopitelně stále hrát pro děti, vytvořit studiovou scénu. A jednáme ještě o jednom komornějším prostoru v nedalekém Litvínově.

Jak vidíš směřování mosteckého divadla v dalších letech?

Chceme divadlo otevřít veřejnosti a dovést ho do jednadvacátého století. Chceme přemýšlet, jak to udělat, aby šlo udělat všechno, a neschovávat se za větu: „tohle nejde“.

Předpokládám, že do tohoto konceptu zapadá i to, že se tu letos, právě teď, koná divadelní Piknik.

Ano. Chtěli jsme to a i když jsme z pořádání téhle akce měli trochu vítr, už teď mohu říci, že festival je krásný a vlastně svým způsobem překonal moje očekávání. Nejen tým kolem Pavla Skály a Báry Greeové pracuje skvěle, ale vlastně i posádka divadelní techniky a lidé z hereckého souboru jsou stoprocentní. Trochu jsem se bál, jak to vezmou – přece jen za sebou mají náročnou sezonu a těší se na prázdniny – ale myslím, že si Piknik užívají.

Jsi profík, který má na kontě neuvěřitelné množství inscenací, nechce se ti třeba za rok vést nějaký seminář?

Popravdě už, a nejen tady, jsem podobné nabídky dostal, ale moc se mi učit nechce...

A když za tebou někdo přijde pro radu po představení někde na baru?

To by neměl být problém...

Marek Douša

Lidé nám dosvítili představení mobily

Rozhovor s režisérem Václavem Poldou

Co je zač vaše textová předloha?

Je to film. Kdysi jsem ho viděl a strašně se mi líbil, strašně dlouho to ve mně zrálo, hlavně příběh se mi moc líbí. Tak se to tak stalo. A hlavně Honza už neví, jestli ještě bude hrát, nebude hrát, tak jsem pro něj ještě chtěl udělat něco hezkého, milého. A tohle mi připadalo, že by mohlo být docela fajn.

Nemohla jsem se zbavit myšlenky, že je to geniálně vybraná hlavní role – je hlavní, ale prvních snad dvacet minut skoro nic neřekne.

Myslím, že pro Honzu je skoro horší naplňovat ty nonverbální věci, než se učit text.

Jsou ve filmu taky jen tři postavy?

Ne, tam jich je o maličko víc.

A zase z toho máte pánské představení. Co na to říká dámská část souboru?

Máme, zase. Další bude zase pánské. Pak uvidíme. Občas holky chodí a říkají, kdy nám dáš roli? Už i někteří mužští členové divadla, kteří se cítí být feministy, říkají, že by to taky chtělo nějaké silné ženské téma. Možná se něco chystá.

Inscenovat podle filmové předlohy má svoje úskalí. S čím ses u toho pral ty?

Má to úskalí. Já předně vím, že už to nikdy neudělám. Nebudu dělat na základě filmu. On totiž už ten film látku nějakým způsobem interpretuje. Není tam ta radost a svoboda v interpretaci, už je to něčím vázané a musíš si hledat svoje věci. To je první věc, druhá je pak to, že se strašně snažíš, aby to nebylo kopírování filmu.

Odráží se to ve formě? Máš víc tendenci dělat střihy

a střídat scény častěji?

Vypadá to tak, že jo? Asi ne, spíš to vyplynulo z toho textu, ten je takhle daný. Je to scénář k filmu. Hodně jsem se pídil po tom, jestli neexistuje knižní předloha, protože podle knih se mi dělá dobře, ale bohužel. Ale příběh se mi líbil natolik, že se mi to chtělo zkousnout.

Co se ti na příběhu tolik líbilo?

Je to hezké, milé. Mám rád tyhle mini příběhy, které jsou zdánlivě o ničem, jsou zdánlivě obyčejné, ale jsou hluboké a milé.

Vás dneska při hraní hodně zkoušel osud. Při prvním představení vám tři minuty před koncem vypadla s blackoutem elektřina, druhé jste ze stejného důvodu dlouho nevěděli, jestli vůbec odehrajete. Jak jste to zvládli?

Nejdřív jsme se potýkali s tím, že Kuba, který hraje Folkeho, v noci hodně zvracel. Zvracel ještě dneska, měl horečky. Při prvním představení se v půlce opilecké scény zvedl a utekl. Měl vzadu přichystaný kýbl, uhrál to skvěle, vrátil se s hláskou, tak, a jedeme druhé kolo! Ale opravdu tam zvracel. Ve druhé repríze jsme tam hlášku nechali, protože se nám to líbilo. Ale tolik to tam nevyšlo, druhé představení sedělo trochu na zadku, možná to bylo právě tím dlouhým čekáním. A u té elektřiny... Ono nám zbývalo do konce tak dvě tři minutky. Nejdřív byl šok, co se to stalo. Já jsem zrovna měl ruce na šavlicích a bál jsem se, co jsem provedl. Ruce mi vystřelily do vzduchu, že já nic! Honza Milota pak strašně hezky říkal divákům, tak my vám to dohrajeme, je to kousíček. A lidé nám posvítily mobily a bylo to vlastně hrozně hezké. Já jsem ještě měl potřebu to komentovat, co kde svítí a co se děje, aby se v tom nikdo neztrácel. Fakt šlo o dvě minuty. Ale jsem za to vlastně rád, protože to bylo hrozně hezké.

Severská deprese, po které se nechcete zabít

Výzkumníci pracující pro švédské nábytkářské kolosy zkoumají, jak co nejefektivněji projektovat kuchyně. Po sběru dat u žen se tentokrát vydají do norské vesnice plné starých mládenců a osamělých mužů. To je námět Povídek z kuchyně, norského filmu, jejíž divadelní podobu přivezl do Mostu pod názvem Kuchyn DS Klas / Divadlo Zdrhovadlo z Klášterce nad Ohří.

V každé modelové domácnosti se usadí jeden švédský pracovník na židli na velmi vysokých nohách, pozoruje pohyb osob v kuchyni a zaznamenává ho. Při této příležitosti se setkají norský sedlák Isak a švédský výzkumný pracovník Folke. Absurdita je umocněna tím, že výzkumník s respondentem nesmí vůbec komunikovat. Folke sedí a dívá se, jak se nemá na co dívat.

Postupně i přes onu verbální nekomunikaci se přece jen dostáváme k tomu, že pečlivý výzkumník Folke i svérázný mrzout Isak odkrývají svůj život a nacházejí cestu jeden k druhému.

Když celou úvodní část dlouhé minuty sledujeme mlčící dvojici s Isakem, který bojkotuje jakoukoli výzkumnou Volkeho snahu, přistihne se nejeden divák u myšlenky, jestli z něj režisér Václav Polda a herci nedělají legraci. Pomalé tempo nepoleví až do konce představení a neuvěřitelně se tak daří zprostředkovat „nudu“ a pomalost života v zapadlé vesnici, kdy dennodenní rutinu narušuje jen povídání se sousedem, který „přífrčí“ na svém traktoru.

K divákům velmi pěkně doléhá ona severská deprese, umocněná ještě životními tragédiemi (ztráta ženy a syna u Isaka nebo osiření vychovávání jen tetou u Folkeho), o kterých se dozvídáme, když muži prolomí mlčení, poruší tabu a začnou se přátelsky až otcovsko-synovsky sbližovat. Nic takového by nebylo možné a divák by měl chuť v lepším případě odejít, v horším křičet nudou nebo se pokusit zabít sebe či protagonisty, pokud by na jevišti nebyli výborní herci.

Především to platí o Janu Milotovi v roli Isaka. Přesné herectví, smysl pro pointu, pohyb i samotné bytí na jevišti je Milotovi vlastní a okamžitě si získává srdce diváků a jejich nehynoucí přízeň.

S bravurou sympatických morousů konfrontuje postava Isaka v podání Jana Miloty ostatní třeba s absurditou korporátů (za co kdo dostal výpověď z výzkumné agentury) nebo zvláštními pravidly narážejícími na lidskou přirozenost (nesmět se společně napít je přece blbost). Václav Polda i jeho ansámbl dokázal najít hranu mezi laciným humorem a ulepenou přeslazenou melancholií plynoucí v nepřirozeně (pro nás) pomalém času severského venkova.

Jediné, co by možná více prospělo ještě většímu, a přitom stále přijatelnému, útoku na emoce, by bylo ještě více klidně vnějšími prostředky vyhrotit situaci záchrany Folkeho před přejetím vlakem starým Isakem a jeho umírajícím koněm. V tu chvíli by byl dopad ještě větší a prožitek silnější. Takhle je pro mě situace trochu zahozená.

Každopádně na ploše hodiny a půl dostaneme pokus o vraždu, ztrátu zvěřícího přítele, sblížení a lidskost, humor i dojetí a smrt. Vše nadávkováno ve funkčním poměru. To není málo a já za to děkuju.

Martin Rumler

Rozhodně to řadím k tomu povedenému, co jsem tady za celý festival viděla. Už se na mě ale podepsala únava, takže musím přiznat, že jsem si párkrát klímbla. Jo, děkuju, líbilo se mi to, bavilo mě to. I slzička mi ukápla, na můj vkus trochu vyždímaně, ale fungovalo to a pan Milota byl za mě moc dobrý.

Helena, Praha

Krásné, smutné, poetické. Ideální představitel ten starší pán, byl výborný. Za mě jsem trochu bojoval s tím prostorem, odchody, příchody, práce se světly. Velká poklona režii. Bavilo mě to a vedle mě slečna plakala.

Radim, Slavkov

Velmi koncentrovaný výkon. Podařilo se jim přenést sdělení, které je v textu, ke mně.

Láďa, Ostrava

Tohle bylo skvělé, velmi poctivé udělané divadlo. Ocenila bych menší snahu o filmový střih a větší převedení do divadelního vyprávění. Nebo alespoň střihové zpřesnění.

Stáza, Brno

Psychologické fresky neděláme, víme, čeho jsme schopni

Rozhovor s autorem, režisérem a hercem Jakubem Tichým

Jaký máte osobně vztah k Petru Bezručovi? Ted' nevím ke kterému, ale prostě k Petru Bezručovi.

Pro nás je to lokální téma, protože se ty věci odehrávaly v prostředí, kde žijeme. Takže jsem léta uvažoval, že to napíšu, a nakonec jsem to napsal.

Říkal jste si při vzniku, jak nastavit hranici, aby už to nebylo moc? Aby to k básním Petra Bezruče, ať už to byl kdokoli, nebylo třeba neuctivé.

Ani ne. Není to historická rekonstrukce, není to dokumentární divadlo, je to fikce. Jako Formanův Amadeus také není rekonstrukce života Mozarta a Salieriho a jejich vztahů. Ani jsem nějak neměl na mysli úctu k historii a dědictví, to ne.

Narazil jste mezi diváky na to, že vám někdo řekl, že to přece nemůžete dělat našemu Petru Bezručovi?

Kupodivu ne. Nenarazili jsme. Hráli jsme to docela dost a minimálně do očí nám to nikdo neřekl. Je to asi i vyčpělé téma. Ostatně v té inscenaci nejde o historickou rekonstrukci, je to o vztazích, o vztahu dvou lidí a o tom, jak se dá v životě prohrávat a vyhrávat. Výhra vypadá jako prohra a naopak. To, že jsou k tomu použity tyto události, je příběhová kosť, která je využita k tomu, že se snažíme o obecnější výpověď.

Jevištní formát, který jsme viděli, je vašemu divadlu blízký?

Myslím, že ano. Naše předchozí věci sice byly formálně trochu jiné, ale vypěstovali jsme si poetiku, která je naše. Určitě je Básník v nejlepší tradici naší chráněné dílny.

A když představíte vaše divadlo, čím se zabýváte nejčastěji? Máte jedno téma nebo směr?

Toto je naše čtvrtá plnohodnotná nebo celovečerní inscenace. Kromě toho jsme dělali i kabaretní scény a podobně. Primárně to děláme, protože nás to baví. Co se týče stylu nebo formátů, vycházíme z našich možností. Nepokoušíme se o psychologické fresky, protože dobře víme, čeho jsme schopni.

Martin Rumler

Já, životem vyloučený, obviňuji vás!

Statické divadlo z Frýdku-Místku se svou inscenací původního autorského textu Jakuba Tichého *Básník* uzavřelo historicky první ročník Divadelního Pikniku v Mostě.

Hned v úvodu řeknu, že ho uzavřelo divadelně šťastně a plnotučně. Její syrová a svým způsobem až brutalistní inscenace, která je tragikomicky rámována někdy až stand-up monology hlavních představitelů, má bohatou strukturu a v kompozici pracuje důsledně se všemi složkami inscenace.

Tichého text spolu s uhrančivou hudbou Jakuba Nováka i minimalistickou výpravou vystavuje příběh Petra Bezruče a jeho přítele básníka Ondřeje Boleslava Petra zprvu jako anekdotu o plagiátorství. Bezostyšně se rýpe a sype sůl do ran na téma vztahu života autora a jeho díla. Absurdním humorem, „dokumentárními“ citacemi z rozhovoru, hrou se slovy a jejich významy i autenticky civilnímu herectví Ondřeje Turoně a Radoslava Piekelnického v rolích hlavních představitelů, vystavují inscenátoři řadou silných obrazů, včetně toho závěrečného, silné nadtěma, které zákonitě a mocně rezonuje v každém z nás.

Z pouhé demýtizace života a díla Petra Bezruče se na horizontu vršených událostí vynořuje inscenace, která se plíživě stává nejen obrazem šťastného dětství postaveného na neštěstí lidí okolo něho, ale i obrazem nemohoucího nedospělého stárnoucího „umělce“ a člověka, vědomého si svého neustálého lhaní a nalhávání si. Unaveného a usmýkaného sebou samým a ukňouraně obviňujícího národy a národnosti celého světa, ze své neschopnosti.

Básník je univerzálním příběhem nejen neobyčejně obyčejného a průměrného umělce, ale přeneseně i občana. Je historicky bolestným příběhem člověka, který je umanutě spjat se svou lokalitou, aby z ní mohl být v průběhu plynoucího času potupně vyloučen a zároveň i slavnostně veřejně ukřižován. Děkuji za inscenaci!

Jaromír Hruška

Zábavné pásmo, které se dost zdařile otíralo o soudobé „hrdinství“ dezolátů a nácíčků i ulhaných budižkničemu s nulovými schopnostmi. Skvělý herecký výkon pana Petra to korunoval. Pobavil jsem se velice.

Martin z Jihlavy

Sto roků v šachtě žil, kopal jsem uhlí, na tom jsem vyrostla.

Jaruška z Českého Krumlova

Podobáš se meteoritu. Najednou jsi tu a pak nejsi tu.

Kristýnka Holešová z Vršovíc

Nemám rád úplně přepisování historie, ale odkrývání některých pravd, které do nás hustili, ano. do nás pustili sto brdo. Měl jsem to rád třeba v Reflexu, tam se tomu věnovali několik let, že historické věci skutečně uváděli na pravou míru. Takže to se mi líbí. Teď nevím, jak se jmenoval ten starší herec a mrzí mě, že nevím, co to je za herce, protože ten byl opravdu úžasný. A jinak to byla taková nesourodá taškařice.

Robert z Plzně

Lotrando a Zubejda

Poslední podvečer Divadelního Pikniku tradičně patřil ukázce práce Dětského semináře (a tábora), který proběhl pod vedením Leony Houdkové a Stanislava Čermáka. Děti zahrály představení inspirované pohádkou Lotrando a Zubejda.

Open call na Pikniku

Open call doprovodný program tvoří talentované a kreativní duše nejen z Mostu, ale i Kolína, Prahy, Liberce, Brandýsa nad Labem a dalších měst. Přijďte si poslechnout hudební vystoupení, prohlédnout si výstavu nebo podpořit taneční vystoupení a akrojógu. Umělci a umělkyně vystupují v OC Central Most, v Parku Střed u Kavárny na ulici, v ZUŠ F. L. Gasmanna a v Radničním parku, jehož program se od 30. 6. 2025 přesunul do Chill-out zóny Divadelního Pikniku v Mostě. Výstava Lenky Zadražilové – Dust Bunny, je po celou dobu přehlídky v ZUŠ F. L. Gasmanna a výstava Sylvie Novákové – Mezi světy, je v Divadle Rozmanitostí. V sobotu 28. 6. 2025 probíhala v Oblastním muzeu a galerii v Mostě celý den Jóga a Múzy. Sledujte <https://piknikvmoste.cz/open-call/>.

Co se odehrálo v pátek 4. července?

Dušan Sivák

Dušan hraje na kytaru a zpívá. Vlastní písně a také spoustu coverů, anglických i českých. Je původem z Mostu, vyrůstal tu a mám tu spoustu kamarádů a rodinu. Nyní žije v Praze a srdečně nás zve na jím pořádaný Rockový večer – UP TO ART, který se koná 12. 7. 2025 v Praze.

Aktuality, zpravodaje a další informace o Divadelním Pikniku najdete na jeho webu:

Redakce: Petra Slížková, Martin Rumler, Marek Douša, David Slížek a další

MINISTERSTVO
KULTURY

N I I
P O S
pro kulturu

MOST

MĚSTSKÉ
divadlo
V MOSTĚ

základní
umělecká
škola
F. L. Gasmanna Most

DIVADLO
OPE
VSAD

Místní
Kultura pro kulturu
z regionů